

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/78/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517207581
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3517207581.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: P. Z., rod. V. (pôvodne C.), bytom S. XXXX/XX, Q., o zaplatenie 2.448,01 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 12Csp/150/2017-75 zo dňa 09. augusta 2018, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. o zamietnutí zvyšnej časti žaloby a vo výroku I. v časti splatnosti peňažného plnenia **p o t v r d z u j e .**
Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.448,01 eur formou splátok vo výške 30 eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci, počnúc nasledujúci mesiac po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh, výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal právo voči žalovanej na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinná žalovaná zaplatiť žalobcovi formou pokračovania v splátkach vo výške 30 eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci, po zaplatení istiny, pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 2.448,01 eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 2.448,01 eur od 07.06.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania s odôvodnením, že dňa 12.03.2012 uzatvoril so žalovanou zmluvu podľa § 708 a nasl. a § 716 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorej žalobca pre žalovanú zriadil a viedol účet žalovanej. Žalovaná bola povinná mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov v zmysle sadzobníka a akýchkoľvek finančných záväzkov voči banke. Vzhľadom na porušenie tejto zmluvnej povinnosti žalovanou tým, že sa dostala na účte do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny a tento dlh nevyrovnala, žalobca zatvoril účet žalovanej, o čom žalovanú informoval posledným výpisom z účtu. Poukázal na znenie všeobecných obchodných podmienok (VOP), v zmysle ktorých ak nastane nepovolené prečerpanie, musí ho majiteľ účtu bez zbytočného odkladu vyrovnať a po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby "Úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu.". Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že dňa 12.03.2012 bola medzi žalobcom a žalovanou uzatvorená zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, obsahom ktorej bolo podľa článku I. zmluvy zmluva o zriadení osobného účtu, zmluva o vydaní a používaní platobnej karty, zmluva o poskytovaní služieb elektronického bankovníctva a služba SMS notifikácia, na základe ktorej žalobca zriadil žalovanej osobný účet. Zmluva bola uzavretá na dobu

neurčitú s možnosťou zmluvných strán vypovedať zmluvu s účinnosťou dňom uplynutia najdlhšej výpovednej lehoty pre príslušný produkt/službu podľa obchodných podmienok pre príslušný produkt/službu zriadený na základe zmluvy. Podľa článku IV. bod 2 záverečných ustanovení zmluvy, za poskytovanie produktov/služieb je banka oprávnená zúčtovať si poplatky podľa sadzovníka poplatkov v platnom znení a všetky takéto poplatky účtovať na ľarchu účtu zriadeného na základe zmluvy, ktorého sa poskytnutie produktu/služby týka, resp. na ľarchu akéhokoľvek iného účtu majiteľa účtu vedeného v Prima banke. Vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán bližšie nešpecifikované v zmluve sa mali riadiť obchodnými podmienkami. Svoje rozhodnutie súd odôvodnil ust. § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, 5, § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, bodmi 8.1, 8.2 VOP, účinných od 01.08.2017. Uviedol, že v priebehu konania žalovaná na pojednávaní dňa 09.08.2018 uznala nárok žalobcu v časti uplatnenej istiny vo výške 2.448,01 eur, vo zvyšnej časti (v úroku vo výške 28%) nárok žalobcu neuznala a požiadala o povolenie splniť si povinnosť v splátkach s poukazom na jej príjem, výdavky a rodinnú situáciu, keď má v starostlivosti syna, na ktorého otec riadne neplatí výživné. Preto súd v zmysle ust. § 282 CSP žalobe na základe uznania vyhovel v časti uplatnenej istiny vo výške 2.448,01 eur. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 2.448,01 eur, súd v tejto časti žalobu zamietol, pretože z úradnej činnosti súdu je známe, že súdy už vo viacerých svojich rozhodnutiach judikovali neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v bode 3.12 VOP Prima banka Slovensko a.s. v znení: "Pri zúčtovaní poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu" (napr. rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/90/2015 dňa 14.09.2015). Podrobnému posúdeniu táto zmluvná podmienka bola podrobená v citovanom konaní a bolo právoplatne rozhodnuté, že zmluvná podmienka v tomto znení bola vyhlásená za neprijateľnú, a preto súd poukázal na ust. § 53a Občianskeho zákonníka. Uviedol, že ďalším používaním dodávateľ vytvára protiprávny stav, naviac zákonom explicitne zakázaný a priznanie plnenia z takejto zmluvnej podmienky je v priamom rozpore so zákonom. Ak by súd priznal plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky, išlo by o tolerovanie pokračujúceho protiprávneho stavu zo strany súdu. Súdna kontrola štandardných zmlúv je postavená na absolútnej neplatnosti neprijateľných klauzúl a bolo by v rozpore so zákonom, ak by sa pred neprijateľnou podmienkou jeden spotrebiteľ chránil a druhý nie. Vzhľadom na ustanovenie § 53a ods.1 Občianskeho zákonníka súd teda ani nemohol pristúpiť k opätovnému vyhodnocovaniu zmluvnej podmienky, pretože je právoplatne judikovaná ako neprijateľná. Lehotu na plnenie priznaného peňažného plnenia súd určil podľa § 232 ods. 3, 4 CSP. Pri úvahe o povolení splátok vychádzal z okolností konkrétneho prípadu, z povahy prejednávanej veci a priznaného nároku, z osobných a majetkových pomerov účastníkov, ale zároveň aj zo zásady úmernosti určených splátok k výške priznanej pohľadávky. Uviedol, že je potrebné zohľadniť nielen dopad na situáciu dlžníka, ale aj veriteľa v tom zmysle, či určením splátok nedôjde k neúmernému zvýhodneniu dlžníka na úkor veriteľa. Je zrejmé, že povolenie splátok povinnému subjektu (žalovanej) je vždy zásahom do práva oprávneného subjektu (žalobcu) na dosiahnutie priznaného plnenia, avšak tento zásah je vyvážený právom povinného na zachovanie dôstojných životných podmienok. Pre žalobcu je prijateľnejšie dosiahnuť dobrovoľné plnenie, hoci postupne, než byť odkázaný na neistý výsledok exekučného konania v prípade neschopnosti povinného zaplatiť priznané plnenie naraz, a preto súd po posúdení osobných a majetkových pomerov žalovanej jej povolil zaplatiť uloženú povinnosť v primeraných splátkach. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP. V predmetnom konaní súd žalobe v celom rozsahu istiny vyhovel, preto žalobcovi ako strane úspešnej v spore vzniklo právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku do výroku II. o zamietnutí zvyšnej časti žaloby, ako aj do výroku I. v časti splatnosti peňažného plnenia, podal včas odvolanie žalobca. Uviedol, že si daný nárok na úrok uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v § 2 písm. f) a v § 18. Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte ani zmluva o povolenom prečerpaní pre prípad prekročenia nemusia ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.. Naopak, podľa §18 ods. 1 uvedeného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale i historické. Bol toho názoru, že zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na jeho webovom sídle a v pobočkách je splnená povinnosť v zmysle § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Ohľadne nároku na úrok 28 % ročne odkázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43 Co/4/2018-54 zo dňa 27.03.2018, podľa ktorého úprava nároku na úrok pri nepovolanom debete vo VOP nie je žiadnou špecifickou zmluvnou podmienkou

zavedenou výlučne žalobcom, ale vyplýva z ustanovení Obchodného zákonníka, ako aj zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Podstatné je, že debetný zostatok je úročený dohodnutou úrokovou sadzbou a nárok naň je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré tvoria prekročenie s poukazom na § 18 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania. Ďalej namietal, že priznaním možnosti plnenia dlhu v splátkach postupoval súd v rozpore so zákonom. Súd sa obmedzil pri rozhodovaní len na vyjadrenie žalovanej bez náležitého odôvodnenia a predloženia relevantných dôkazov podstatných pre rozhodnutie súdu k úhrade dlžnej sumy formou splátok. Poukázal na rozhodnutia odvolacích súdov v obdobných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu Košice zo dňa 26.02.2018, č.k. 11Co/49/2018-135, Krajského súdu Trenčín zo dňa 29.09.2017, č.k.4Co/320/2017-154) a dodal, že len výnimočne, v odôvodnených prípadoch, môže súd určiť dlhšiu ako zákonom určenú lehotu na plnenie. Hľadiskami pre úvahu súdu, či sa má žalovanému, ktorému platobnú povinnosť určil, priznať výhoda splátok, bude najmä výška priznaného plnenia, platobná schopnosť žalovaného, žalovaným prejavovaná snaha o plnenie záväzku počas konania, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, dobu, po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa. V opačnom prípade by došlo k narušeniu vyváženosti záujmov oboch strán sporu v smere faktického popretia právoplatne priznaných práv, či možnému vzniku inej ujmy na oprávnených záujmoch žalobcu. Dodal, že posúdenie finančných možností žalovanej pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by malo byť súčasťou aktivít v procese prípadného núteného výkonu súdneho rozhodnutia, kedy dôjde jednak k dôslednému zisteniu majetku žalovanej a jednak k voľbe najvhodnejšieho spôsobu výkonu rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil, vyhovel žalobe v celom rozsahu a zaviazal žalovanú zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania.

2. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

3. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku II. o zamietnutí zvyšnej časti žaloby žalobcu, ako aj vo výroku I. v časti splatnosti peňažného plnenia ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

4. Odvolaním žalobcu bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti (výrok II. rozsudku), ako aj vo výroku I. v časti splatnosti peňažného plnenia (umožnenie zaplatiť dlh v splátkach), preto odvolací súd preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie v uvedených častiach a vo výroku I. v časti o uložení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 2.448,01 eur je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (367 ods. 2 CSP).

5. Zásadnou odvolacou námietkou žalobcu je otázka dôvodnosti nároku na úrok zo sumy nepovoleného prečerpania bežného účtu (§ 708 a nasl. Obchodného zákonníka). Súd prvej inštancie považoval tento nárok za neopodstatnený preto, že má právny dôvod v ustanoveniach všeobecných obchodných podmienok žalobcu, ktoré boli vo viacerých súdnych rozhodnutiach judikované ako neprijateľné zmluvné podmienky spotrebiteľskej zmluvy.

6. Podľa názoru odvolacieho súdu uplatnený nárok žalobcu na úrok zo sumy nepovoleného prečerpania nie je v súlade s právom, tak ako ani samotné nepovolené prečerpanie, pri ktorom to vyplýva už z jeho samotného názvu. Povinnosť klienta banky je zabezpečiť, aby zostatok bežného účtu neklesol pod výšku minimálneho zostatku. Banka pritom môže odmietnuť vykonať platby, v dôsledku ktorých by sa tak stalo. Je teda výlučne vecou banky, či poskytne klientovi s nedostatočným zostatkom na účte prostriedky na svoju ťarchu. Nepovolené prečerpanie, na ktorom žalobca zakladá svoj nárok, je tak výlučne na vôli veriteľa. Nejedná sa o formu úverovej zmluvy, pretože tu chýba vôľa dlžníka čerpať úver. Ak má dlžník povinnosť "neklesnúť" so zostatkom účtu pod minimálny zostatok, neobstojí pritom súčasne jeho právo na čerpanie prostriedkov pod tento minimálny zostatok. Nepovolené prečerpanie, ktoré už svojim názvom vyjadřuje skôr protiprávny stav než zmluvné dojednanie, preto aj odvolací súd posúdil ako neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 Občianskeho zákonníka), z ktorej uplatnené právo na úrok nemožno veriteľovi priznať.

7. Na uvedenom závere nič nemenia ani ustanovenia § 2 písm. f) a § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Tieto zákonné ustanovenia, tak ako ich uvádza v odvolaní žalobca, sa vzťahujú na prečerpanie bežného účtu, ktoré banka umožní, teda na tzv. povolené prečerpanie v zmysle § 710 Obchodného zákonníka /Ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.)/. Vtedy sa práva a povinnosti strán spravujú zmluvou o úvere a strany si preto môžu dojednať úročenie sumy

povoleného prečerpania. O takýto prípad však v danej veci nešlo, keď žalobca si uplatňoval úrok so sumy nepovoleného prečerpania.

8. V odvolaní žalobca ďalej namietal, že neboli splnené podmienky pre umožnenie žalovanej zaplatiť priznanú sumu v splátkach (po 30 eur mesačne), ale na zaplatenie mala byť daná 3 dňová zákonná lehota.

9. Podľa § 232 ods. 3, 4 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

10. Citované ustanovenie § 232 ods. 3 CSP upravuje všeobecnú lehotu na plnenie tri dni, ktorá začína plynúť od právoplatnosti rozsudku, ktorá platí aj v tých prípadoch, keď ide o výrok na plnenie a súd vo výroku rozsudku neurčil lehotu na plnenie. Citované ustanovenie bližšie stanovuje podmienky vykonateľnosti rozhodnutia a tým zaručuje jeho vymáhateľnosť štátnou mocou aj proti vôli tých, ktorým sa v ňom ukladá nejaká povinnosť. Pomer právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku je pre prevažnú časť prípadov plnení vyriešená tak, že vykonateľnosť nastáva v trojdennej lehote na plnenie počítanej odo dňa, kedy rozsudok nadobudol právoplatnosť, len u rozsudkov predbežne vykonateľných, začína lehota na plnenie plynúť už od doručenia v zmysle § 44 CMP (podľa ktorého rozsudky o výživnom sú vykonateľné doručením, o ktorý prípad však v posudzovanej veci nejde). Určenie dlhšej než trojdennej lehoty na plnenie (tiež povolenie splátok podľa ods. 4 ust. § 232 CSP), patrí medzi procesné úkony súdu, ktoré zákon zveruje do jeho voľnej úvahy, prostredníctvom čoho je súdu tak umožnené, aby sám a nezávisle od návrhu účastníkov uvážil, či je povolenie predmetnej výhody vhodné so zreteľom na pomery toho, ktorému sa povinnosť plnenia ukladá, na výšku prisúdenej čiastky, alebo na iné okolnosti prípadu.

11. Ustanovenie § 232 ods. 4 CSP umožňuje súdu rozhodnúť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorá veta pokrýva všetky tie prípady, keď je plnenie už splatné, avšak vo výnimočných prípadoch môže súd rozhodnúť, že sa bude plniť v splátkach. Odôvodnenosť týchto prípadov sa bude posudzovať podobne ako pri odseku 3 cit. zák. ustanovenia. Zákon umožňuje súdu formulovať vo výroku svojho rozhodnutia tiež doložku, že nezaplatením jednej splátky sa stáva splatným celý dlh.

12. Pri úvahách a možnom plnení v splátkach, je okrem pomerov na strane povinných subjektov (ich platobnej schopnosti) vo vzťahu k výške priznaného nároku, potrebné tiež posúdiť, či prípadné plnenie nad rámec zákonnej lehoty troch dní by vzhľadom na okolnosti oprávneného subjektu (žalobcu) nebolo príliš ťaživým z hľadiska jeho pomerov na jeho strane a v konečnom dôsledku nemožno nevziať do úvahy tiež postoj žalovaných v spore, teda ich (ne)ochotu plniť. Je teda zrejmé, že takéto rozhodnutie vyžaduje existenciu konkrétnych okolností každej posudzovanej veci, smerujúcich dôvodne k takémuto záveru.

13. V danej veci bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2.448,01 eur a súd jej povolil tento peňažný dlh (vrátane trov konania) splácať v mesačných splátkach po 30 eur pod hrozbou straty výhody splátok nezaplatením čo i len jednej splátky. Rozloženie splátok v pomere k istine v zásade nemožno považovať za neprimerané, pričom vezmúc do úvahy súčasne pomery žalovanej, spočívajúce v tom, že táto v dôsledku zhoršenia zdravotného stavu musela prejsť na inú, menej platenú prácu a v súčasnosti jej príjem predstavuje iba 450 eur mesačne, z ktorého hradí všetky náklady na bývanie, energiu, plyn, vodu, domácnosť, pričom nevlastní žiaden majetok, má v starostlivosti mal. syna, ktorého otec si neplní vyživovaciu povinnosť v takom rozsahu, aby to pokrylo jeho výdavky a hrozí, že bude musieť ukončiť aj športovú činnosť, ktorej sa venuje, tieto skutočnosti jednoznačne indikujú záver, že aktuálna finančná situácia žalovanej nenasvedčuje takej platobnej schopnosti, aby bez ohrozenia svojich základných potrieb a potrieb maloletého syna bola spôsobilá dlh jednorazovo uhradiť; úvaha súdu prvej inštancie z týchto dôvodov povoliť žalovanej prisúdenú čiastku splácať žalobcovi v splátkach, má nepochybne racionálne opodstatnenie. Pokiaľ navyiac odvolací súd prihliadne na to, že žalovaná v priebehu konania uznala nárok v časti istiny, teda jednoznačne prejavila ochotu vo vzťahu k žalobcovi plniť a na druhej strane vezmúc do úvahy nie zanedbateľný fakt, že žalobca ako oprávnený subjekt je právnickou osobou (naviac bankovým subjektom), a teda na jeho strane rozhodne nemožno hovoriť o vzniku ťaživej situácie v dôsledku skutočnosti, že by mu žalovaná prisúdenú splátku mala splatiť v 30 eurových mesačných splátkach, možno sa v plnom rozsahu stotožniť s vecnou správnosťou napadnutého rozsudku v časti splatnosti peňažného plnenia, keďže aj podľa názoru odvolacieho súdu uvedené konkrétne okolnosti odôvodňujú využitie aplikovaného inštitútu splátok dlhu.

14. Nedôvodne poukazuje žalobca v odvolaní na rozhodnutia iných odvolacích súdov, pretože rozhodnutiami iných odvolacích súdov jednak odvolací súd v danej konkrétnej veci viazaný nie je, a jednak uvedená sporná otázka jednoznačne nemôže mať paušálne riešenie, ale vždy len v

konkrétostiach tej danej posudzovanej veci je možné uvážiť, či existujúce okolnosti v prospech inej lehoty na plnenie ako trojdňovej indikujú. Naviac z odôvodnenia týchto rozhodnutí vyplýva, že práve na individuálnych okolnostiach daných konkrétnych prípadov svoje závery súdy zakladali, pričom súčasne tieto rozhodnutia mali pôvod v diferentných skutkových okolnostiach. V posudzovanej veci však súd prvej inštanície primerane výške prisúdenej sumy, ako aj s ohľadom na ďalšie okolnosti prípadu, stanovil mesačnú splátku tak, aby táto bola vzhľadom na pomery žalovanej finančne zvládnuteľnou a na strane druhej bez pochybností nezaťažujúcou samotného žalobcu. Niet žiadneho racionálneho dôvodu, pre ktorý by za zistených rozhodujúcich skutočností mala byť ponechaná možnosť splácania dlhu v splátkach žalovanou až na exekučné konanie, ako to navrhuje v odvolaní žalobca, čím vlastne sám, predpokladajúc vykonávacie konanie, fakticky priznáva relevanciu záveru, že za aktuálnej situácie na strane žalovanej, táto nie je schopná celú čiastku reálne jednorazovo zaplatiť. S prípadným exekučným konaním sú však spojené ďalšie náklady, ktoré by pre žalovanú mohli byť likvidačnými a vzhľadom aj na jej postoj v konaní (uznanie v časti uplatnenej istiny a záujem splatiť istinu v primeraných splátkach), ako aj okolnosti na jej strane v porovnaní s okolnosťami na strane žalobcu, podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať vo vzťahu k žalobcovi za nespravodlivé, ak bola žalovanej daná možnosť dodržať súdom prvej inštanície nastavenú platobnú disciplínu v mesačných splátkach, ktoré je schopná plniť. Pritom nemožno opomenúť ani sankciu, ktorá nastupuje pre prípad nedodržania nastaveného platobného režimu v podobe straty výhody splátok pre prípad čo i len jednej nezaplatenej splátky žalobcovi riadne a včas.

15. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštanície v zamietajúcej časti (výrok II.), ako aj vo výroku I. v časti splatnosti peňažného plnenia ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná a mala by nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže jej však v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštanícii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).